

Sygn. akt *IV Ka 897/14*

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 października 2014 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Krzysztof Głowacki

Protokolant Artur Łukiańczyk

po rozpoznaniu w dniu 21 października 2014 r.

sprawy *W. B.*

obwinionego z art.96§3 kw.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionego

od wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Fabrycznej w X Wydziale Karnym

z dnia 11 kwietnia 2014 r. sygn. akt X W 265/14

I. na mocy art.45§1 kw. w zw. z art.5§1 pkt.4 kpw uchyla zaskarżony wyrok i przyjmując ,że obwiniony W. B. zarzucanego mu wykroczenia dopuścił się 23 sierpnia 2012r. postępowanie w sprawie umarza;

II. kosztami postępowania obciąża Skarb Państwa.

UZASADNIENIE

Straż Miejska G. zarzuciła W. B., że:

w dniu 6 czerwca 2013r. będąc użytkownikiem pojazdu marki V. o nr rej. (...) nie dopełnił obowiązku wskazania, kto w dniu 2012-08-05 o godzinie 12:08:44 w miejscowości K. kierując pojazdem marki V. o nr rej. (...) przekroczył dopuszczalną prędkość o 21 km/h

tj. czyn z art.96§3 kw.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Fabrycznej w X Wydziale Karnym w sprawie sygn. akt X W 265/14 wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2014 r.:

I. obwinionego W. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, opisanego w części wstępnej wyroku, z tym że ustalił, iż czynu tego dopuścił się od 23 sierpnia 2012 r. do 06 czerwca 2013 r. i stanowiącego wykroczenie z art.96§3 kw. i za to, na podstawie tego przepisu i art.24§1 i 3 kw. wymierzył mu karę 300 (trzystu) złotych grzywny;

II. zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa zryczałtowane wydatki postępowania w wysokości 100 złotych i wymierzył mu opłatę w kwocie 30 złotych

Od wyżej wskazanego wyroku apelację wniósł obrońca obwinionego W. B.. Zaskarżając wyrok w całości na jego korzyść zarzucił:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść rozstrzygnięcia, a to art.4 i 7 kpk. w zw. z art.8 kpw. i art.424§1 kpk. w zw. z art.82 kpw. przez pominięcie okoliczności przemawiających na korzyść obwinionego, w szczególności treści pieczęci w paszporcie obwinionego, jak i samych wyjaśnień obwinionego, oraz nielogiczną bezkrytyczną dowolną ocenę jego wyjaśnień, w sytuacji gdy z nich wynika, iż obwiniony w okresie objętym zarzutem przebywał poza granicami kraju na rejsie morskim w (...) i tym samym nie mógł wiedzieć kto z członków jego rodziny wbrew jego woli kierował jego samochodem;

2. obrazę przepisów prawa materialnego, a to art.96§3 kw. w zw. z art.20 ust.1 ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym w zw. z art.78 ust.4 ustawy z dn. 20.06.1997 r. Prawo o ruchu drogowym przez ich wadliwe zastosowanie, w sytuacji gdy nieumyślne zachowanie obwinionego, polegające na nie wskazaniu, kto prowadził należący do niego pojazd w realiach braku świadomości obwinionego kto konkretnie w dniu 4 sierpnia 2012 r. prowadził należący do niego pojazd, wyczerpuje znamiona wykroczenia opisanego w zarzucie, podczas gdy prawidłowa wykładnia wskazanego przepisu przemawia za wnioskiem, iż opisany w art.96§3 kw. czyn może być popełniony wyłącznie umyślnie;

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia i mający wpływ na jego treść, a polegający na przyjęciu, iż obwiniony zarzucanego czynu dopuścił się w okresie od 23 sierpnia 2012 r. do 6 czerwca 2013 r. poprzez przyjęcie wbrew logice i zasadom prawidłowego rozumowania, że wizerunek osoby prowadzącej należący do obwinionego pojazd, utrwalony przez urządzenie rejestrujące (fotoradar) jest na tyle czytelny, że daje podstawy do przyjęcia, że obwiniony posiadał możliwość ustalenia, który z członków jego rodziny lub jego pracowników mógł prowadzić należący do niego pojazd, podczas gdy w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, prawidłowo ustalone okoliczności wskazują, że obwiniony nie miał wiedzy jak i rzeczywistych możliwości ustalić kto faktycznie prowadził jego pojazd.

Podnosząc powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku przez uniewinnienie obwinionego od postawionego mu zarzutu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Nie rozstrzygając o zasadności wniesionej przez obrońcę obwinionego apelacji, Sąd Okręgowy umorzył postępowanie z uwagi na przedawnienie karalności.

Zgodnie z treścią art.45§1 kw. karalność wykroczenia ustaje, jeżeli od czasu jego popełnienia upłynął rok; jeżeli w tym okresie wszczęto postępowanie, karalność wykroczenia ustaje z upływem 2 lat od popełnienia czynu.

Zarzucone obwinionemu wykroczenie z art.96§3 kw. polega na niewskazaniu wbrew obowiązkowi na żądanie uprawnionego organu osoby, której został powierzony pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Przepisy ustawy - Prawo o ruchu drogowym nie określają formy, w jakiej ma nastąpić odmowa realizacji obowiązku określonego w dyspozycji komentowanego przepisu, ale treść art.78 ust.4, a konkretnie użyte w przepisie określenie czynności jako "wskazanie" wymaga od zobowiązanych podmiotów aprobującego, pozytywnego zachowania. Dlatego też znamię określone w treści art.96§3 kw. może być zrealizowane jedynie wówczas, gdy mamy do czynienia z bezczynnością, zaniechaniem, np. brakiem odpowiedzi na pismo czy ustnie zadane pytanie.

W okolicznościach niniejszej sprawy Straż Miejska (...) wystosowała do obwinionego W. B. wezwanie do wskazania w terminie 7 dni kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu wraz z pouczeniem o odpowiedzialności z art.96§3 kw.

Wezwanie to obwiniony odebrał osobiście w dniu 16 sierpnia 2012 r., tym samym 7-dniowy termin do udzielenia odpowiedzi upłynął w dniu 23 sierpnia 2012 r.

W tym zatem dniu obwiniony dopuścił się zarzucanego mu wykroczenia, nie zaś w okresie od 23 sierpnia 2012 r. do dnia 6 czerwca 2013 r., jak przyjął to Sąd I instancji w zaskarżonym wyroku.

W świetle powyższego stwierdzić należy, iż w rozpoznawanej sprawie karalność zarzuconego W. B. czynu ustala z dniem 23 sierpnia 2014 r.

Stąd w dacie orzekania przez Sąd Okręgowy, tj. w dniu 21 października 2014 r. upłynął już dwuletni okres karalności zarzuconego obwinionemu wykroczenia. Stanowi to negatywną przesłankę prowadzenia dalszego postępowania po myśli art.5§1 pkt.4 kpsw, a zatem postępowanie należało umorzyć, o czym orzeczono w pkt I wyroku.

Podstawę orzeczenia zawartego w pkt II wyroku stanowi treść art.634 kpk w zw. z art.632 pkt.2 kpk.